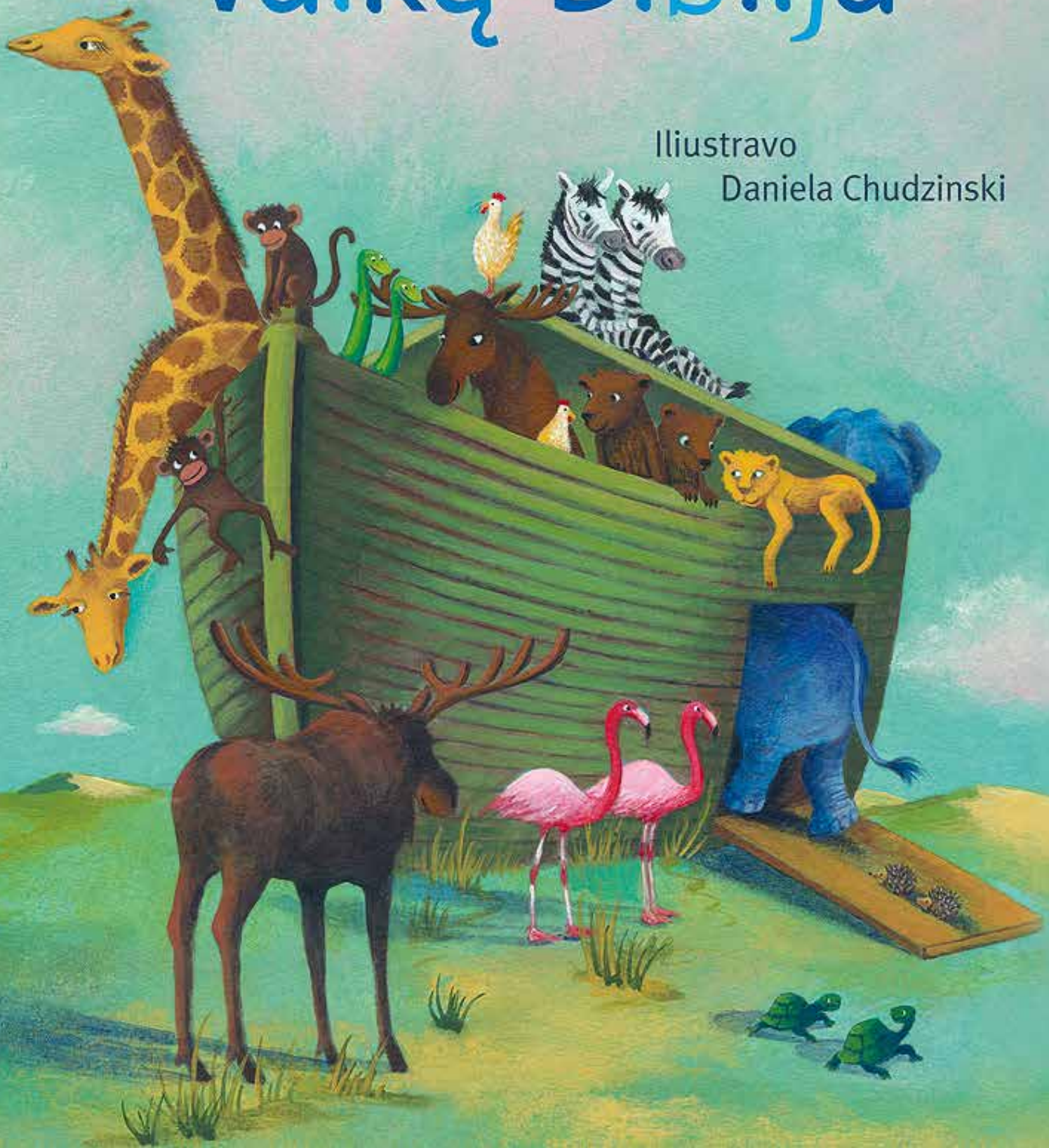

Annette Neubauer

Vaikų Biblija

Iliustravo

Daniela Chudzinski

Pratarmė

Biblija – tai ne viena knyga, o lobynas, kurį sudaro daugybė knygų. Ji yra labai sena, jau daugiau nei prieš 3000 metų žmonėms kildavo klausimų: kodėl mes gyvename žemėje? Kodėl žmonės nesutaria vieni su kitais ir kamuojasi kančiose? Koks Dievo santykis su mūsų pasauliu ir kur Jį galime įžvelgti?

Daug kas sako, kad Biblija skelbia Dievo žodį. Tai skamba labai paslaptinai, tačiau tikriausiai žmonės nuo seno ne kartą pasijusdavo taip, tarsi Dievas su jais kalbėtųsi, ir suprato, kad Dievas juos lydi. Tai jaudino, vertė susimąstyti ir žavėjo. Jie pasipasakodavo apie tai kitiems, paskui viską užrašydavo, kad jų patyrimas neprapultų.

Bibliją sudaro dvi dalys: Senasis Testamentas ir Naujasis Testamentas. Pirmojoje dalyje randame pasakojimus ir apmąstymus apie gyvybės pradžią ir prasmę. Juose dėstoma, kokių nepaprastų dalykų, o kartais ir sunkumų, patyrė žmonės, kol suprato, kad Dievas juos lydi.

Antroji dalis, Naujasis Testamentas, pasakoja apie Jėzų Kristų. Krikščionys tiki, kad Jėzus Kristus ne tik kalbėjo apie Dievą, bet ir yra Jo sūnus, per kurį neregimasis Dievas pasirodė ir veikė. Tai tarsi stebuklas, todėl pasakojimai apie Jėzų Kristų yra įstabūs: Dievas linki žmonėms gero ir leidžia jiems patikėti, kad kančias ir mirtį įmanoma įveikti.

Biblija – tai lobių skrynčia, kurią galima kaskart atverti iš naujo. Vienus tekstus suprasti lengva, kiti yra sunkesni ir juos reikia skaityti ne vieną sykį. Kai kurie taip ir lieka paslaptinai. Bet visi jie tarsi prašosi, kad juos perpasakotų, perskaitytų ir išklaustų tam, kad žmonės kaskart iš naujo sužinotų, jog Dievas su jais kalbasi. Šioje vaikų Biblijoje surašyti gražiausi ir svarbiausi pasakojimai. Visus skaitytojus – ir mažus, ir didelius – kviečiame leisti į lobių paieškas.

Kartu su jumis pamėginsime atskleisti paslaptis klausdami: ką viena ar kita istorija arba malda pasako apie Dievą? Kodėl anais laikais žmonės visa tai surašė? Kaip dabar reiktų šį lobyną suprasti? Kokią reikšmę mūsų gyvenimui gali turėti viena ar kita istorija?

Dr. Ingrid Wiedenroth-Gabler

Religijos pedagogė

Senasis Testamentas

„Nagi, atsikąšk“, – paragino ją gyvatė ir švelniai bakstelėjo galva į Ievos ranką.

Tada Ieva atsikando obuolio. Jis buvo labai gardus.

„Nieko skanesnio lig šiol nebuvo valgiusi“, – atsiduso ji ir padavė obuolį Adomui. Šis paėmė obuolį ir taip pat jį atsikando.

Gyvatė sukikeno pamačiusi, kad jiedu valgo obuolį. Paskui tyliai šnypšdama nusliugė medžio kamieniu žemyn ir pradingo tarp aukštų žolių. Adomas nulydėjo ją akimis. Tada pažvelgė į save ir staiga suprato esąs nuogas. Tą pačią akimirką Ieva irgi suprato, kad ji nieko nedėvi. Jiedu kuo skubiausiai nusiskynė lapų, kad prisdengtų kūnus. Tas medis su raudonais vaisiais buvo Pažinimo medis. Kadangi paragavo jo vaisių, Adomas su Ieva suvokė padarę kažką negera. Juk Dievas buvo jiems uždraudęs valgyti obuolius, o jie vis tiek jų paragavo!

Graužiami sąžinės jiedu pasislėpė išgirdę Dievo žingsnius. Tačiau Dievas sušuko: „Kur tu, Adomai?“

Adomas atsiliepė: „Aš pasislėpiaiu, nes esu nuogas.“

„Iš kur žinai, kad esi nuogas? – sušuko Dievas. – Gal valgei tų vaisių, kurių buvau tau įsakęs nevalgyti?“

„Ieva pirma atsikando obuolio, o paskui davė ir man, – atsakė Adomas ir išlindo iš už medžio kamieno. – Tik todėl aš jo ir paragavau.“

„O aš atsikandau obuolio tik todėl, kad mane įkalbėjo gyvatė“, – gynėsi Ieva, užlindusi už krūmų.

Tada Dievas nubaudė gyvatę, ir lig šiol ji turi šliaužioti žeme. Jis nubaudė ir Adomą su Ieva ir išvarė juodu iš rojus, kur jų gyvenimas buvo lengvas ir begalinis. Tačiau įdavė jiems šiltų drabužių, kad pakeliui nesusaltų.

Kainas ir Abelis

(Pradžios knyga 4,1-16)

Adomas su Ieva nebegyveno rojuje. Jiems teko sunkiai dirbti. Adomas apdirbinėjo laukus ir nuiminėjo nuo pasėlių derlių. Ieva jam padėjo ir rūpinosi namais. Taip kurį laiką jiems gyvenus Ieva pastojo. Adomas su Ieva buvo labai laimingi, kai gimė jų dviejų sūnus. Jie pavadino jį Kainu. Netrukus susilaukę antrojo vaiko pavadino jį Abeliu. Kainas tapo žemdirbiu, kaip ir tėvas, ir dirbo laukuose. Abelis tapo piemeniu ir ganė avis.

Vieną dieną Kainas panorą atsidėkoti Dievui už gerą derlių. Surinkęs nuo savo lauko derlių, jis užkūrė aukurą. Jame sudegino derliaus atnašą. Abelis irgi norėjo paaukoti Dievui atnašą už visas iš Dievo gautas dovanas. Išrinko gražiausią savo kaimenės ėriuką ir paskerdė. Tada užkūrė aukurą ir ėriuką sudegino. Dūmai pakilo į dangų ir Dievas pamatė, kad Abelis reiškia jam padėką. Kaino ugnies jis nepastebėjo. Tada Kainas smarkiai įtūžo, mat Dievas pažvelgė tik į jo brolių. Jis taip pyko ir pavydėjo Abeliui, kad nebegalėjo nei dirbti, nei valgyti, nei miegoti. „Noriu, kad Dievas mylėtų mane taip, kaip ir Abelį, – neramiai vaikštinėdamas mintijo jis nudelbęs akis. – Net ir mano tėvai myli jį labiau nei mane. O juk aš esu jų pirmagimis sūnus.“ Galiausiai Kainas nebeištvėrė. Nuėjo pas Abelį ir tarė: „Eikšen drauge į laukus.“ Abelis pagalvojo, kad broliui reikia pagelbėti prie avių, ir nusekė paskui. Tačiau

laukuose Kainas pakilo prieš brolių su kumščiais. Abelis, žinoma, gynėsi ir jiedu ilgai galynėjosi. Galiausiai Kainas pagriebė akmenį ir užmušė juo Abelį. Pamatęs, ką padarė, jis baisiai išsigando ir pabėgo. Bet nuo Dievo niekas nepabėgs. „Kurgi tavo brolis Abelis?“ – sušuko Dievas Kainui.

„Nežinau, – atsakė Kainas. – Argi aš savo jaunesniojo brolio sargas?“

Tačiau Abelio kraujas nudažė laukus raudonai, ir Dievas suprato, kas nutiko. Už tai jis nubaudė Kainą taręs: „Tavo laukai daugiau nebeduos derliaus, tu neberasi ramybės ir nebegalėsi užmigti.“ Kainas susivokė, kad pasielgė labai blogai, paliko gimtinę ir tėvus ir patraukė į kitą kraštą.